

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1061/2025
10.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ђорђа Гачевића, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К.бр.574/24 од 12.09.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1285/24 од 30.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ђорђа Гачевића, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К.бр.574/24 од 12.09.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1285/24 од 30.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду К.бр.574/24 од 12.09.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. у вези члана 61. КЗ, због ког кривичног дела му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверања од три године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у износу од 800.000,00 динара. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1285/24 од 30.01.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Трећег основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног, а пресуда Трећег основног суда у Београду К.бр.574/24 од 12.09.2024. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Ђорђе Гачевић је поднео захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док из образложења захтева произилази да га подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са

предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, нашао:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, образлажући ову повреду закона, бранилац окривљеног не указује у чему се она конкретно састоји, већ суштински оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа дату од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне која је дата у побијаним правноснажним одлукама. С тим у вези у захтеву наводи да се из изведених доказа не може са потребним степеном сигурности утврдити постојање кривице окривљеног. Наиме, не постоје никакви поуздани докази да је управо окривљени инвеститор наведене изградње, нити да је било када примио решење о обустави радова, нити да је окривљени икада од званичних органа обавештен о целокупној ситуацији која се одвијала на предметној локацији где је грађен објекат. Бранилац истиче и да ако је окривљени био купац дела предметне катастарске парцеле на којој је констатовано грађење без грађевинске дозволе, то никако не значи да је и инвеститор такве градње, самим тим што грађевинска дозвола није издата на име окривљеног. Са становишта браниоца неразумљиво је зашто је суд одбио да поклони веру сведочењу ББ, да је објекат грађен управо за потребе сведока, а не окривљеног, а да је финансијер била ташта сведока, са сопственим новцем. Бранилац окривљеног оспорава исказ сведока ВВ, за који наводи да је нелогичан, да исти сведок није утврдила идентитет лица које је инвеститор, већ иста манипулише сазнањима о томе ко је инвеститор, јер конкретних и несумњивих сазнања о томе нема.

Како, дакле, бранилац окривљеног у поднетом захтеву као разлог побијања правноснажних пресуда само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног наводи и да је несхватљив закључак суда да сведок ББ није могао бити инвеститор јер није пружио потребне информације о куповини плаца и изградњи објекта на њему, као и да је суд на неубедљив начин образложио чињенице у

погледу постојања својства инвеститора на страни окривљеног, на који начин се суштински указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која повреда не представља законски разлог због које је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА и у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног, у поднетом захтеву се наводи и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено, међутим, како бранилац окривљеног у захтеву уопште не наводи у чему се састоји наведена повреда закона, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и 484. ЗКП захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ђорђа Гачевића одбацио.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић